

2. Въ началото на май, въ нѣколко засѣдания, се разпеква въпроса, ще бѣде ли въ интереса на Училището, ако нѣкои отъ другаритѣ, които сж се прѣдали на други занятия, не се върнатъ въ Университета, щомъ той бѣде откритъ. И прие се единодушно, че всѣки, каквото и да бѣде прѣдприелъ, ще се счита длъженъ да се завърне въ Училището.

Читателътъ вижда, че твърдението на г. Ем. Иванова, върху което вѣстниците основаха баснията за отказване на нѣкои членове отъ борбата и отъ общата кауза, е невѣрно; че то е въ явно противорѣчие съ едно рѣшение, взето отъ колегията, въ присѣдствие на г. Иванова, 4—5 дена прѣди да напише той своето Писмо въ в. „Дневникъ“. Това сж фактитъ.

*

Съ безочливостъ, достойна за дѣлото, на което служатъ, правителственнитѣ глашатаи — прѣзъ априлъ и въ началото на май — лансираха на нѣколко пѣти опозорителната за професорекото име и честъ „новина“, че мнозина отъ бившитѣ професори биле дали съгласието си да посетѣятъ въ Университета при сегашния законъ, като се откажатъ и отъ солидарностъ съ другаритѣ си и отъ подписитѣ си. До когато не бѣдатъ посочени поименно такива „професори“, всѣки има право да счита безсѣвѣстни клеветници и ония, които сж вдъхновили и ония, които оповѣстятъ тая „новина“. Безъ да допускаме и сѣнка отъ подозрѣние, че декларацията на г. Иванова стои въ свръзка съ тия мѣлви, ний